

Извадиха ножицитѣ златни,
 Дваждѣ крояватѣ, трижди мѣрка мѣратѣ,
 Да не сгрѣшатѣ нѣкждѣ треператѣ.
 Баба незнай отъ радостъ, кждѣ е,
 Току шета и току се смѣе,
 Околѣ терзий загрижена ходи, {
 Що да прави, какѣ да имѣ угоди?
 Макарѣ да сж великитѣ пости
 Баба наша блажно ще ги гости
 Съ чорба сладка отъ двѣтѣ кокошки,
 Отъ пѣтела съсъ люта яхния,
 Изпържи имѣ каче съсъ сланина,
 Продаде си у хладни механи
 Бѣла коза за вино червено,
 Па ги черпи съсъ лице засмѣно...
 Пости-мости, Господѣ да прощава,
 Така баба знае, така ги гошава!

Два дни шиха майстори знатни,
 Два дни шиха, три дни вино пиха,
 Та ушиха контошче чошено,
 Да го гледашѣ — лѣно — не кроено.
 Облѣче го нашта стара баба,
 Гледа, гледа — очи си не вѣрва,
 Загрилича на невѣста млада...
 Улови се хоро да играе,
 Лицето ѝ отъ радостъ сияе,
 Цѣло село на хоро приижда,
 Цѣло село гледа и завижда.
 А пѣкъ дѣдо обикаля въ кѣщи,
 Току ходи и току се мѣрши,
 — Що е дѣдо и защо си тѣженѣ?
 Да се радвашѣ съ мене ти си дълженѣ!
 — Нищо, бабо, нищо, пойграй си,
 Честито ти чошено контошче!
 Но камо ни два вола работни,
 Кждѣ ни сж двѣ скѣпи жѣлтици,
 Двѣ кокошки като двѣ царици,
 Едно каче солена сланина?